

כבר קמנו מאבלנו האומי.
 כבר ירדנו מהר ציון, ממנו השקטנו אל
 זכר העיר היושבת בדר, כאשר לא יחבה מעולם.
 ממש כאלמנה חיה.
 כבר סימנו פרקי "איכה" על חורבן בית
 ראשון, פרקיאגדה על חורבן בית שני, קינות
 ירמיהו, כיסופי הלוי, אחד המוסף הדמיוני-אש
 של ביאליק, אחר המצרף איליות אורדיצט.
 וכבר בוקעים קולות נחמוני-חמו, של הנביא
 מנחמוס.

אנו על חוף הים. צדיין על חוף הים
 לכבו, הרבה מאד, הרוב הכריע — בגוף,
 ואולי יותר מזה ומאזי מזה — כנפש, הננו על
 החוף.
 אמנם גם אז, כאשר היינו בהרים, ועל ההר,
 ובבית אשר בה, חרב הבית בראשונה ובשניה,
 וההר לא הציל, אף החילות הכבדים של כמל
 ושל רופי הגיעו להר.
 אך בוא וראה מה עמוקה דעת הו"ל כעניינים
 אלה של היסטוריה ואף איסטורניה.
 ידעו מה עצמות חילות האויבים, אך כחשבון
 הוספי ידעו שלא פסקת עצמת אויב
 מבחוקי, כי אם מפני חולשה שמכית
 חרבה הארץ בראשונה וכשניה, כמיטב המחשבה
 המדינית וההיסטורית וכשניה.
 כטרם יתאר ישעיהו את אימת האויב הוא
 יתאר את חיי ההוללות של עשירי ירושלים, כטרם
 יתאר חו"ל את אכזריות האויב הם יתאר את
 אהבת הכצע ואת התפנוקים של גדולי ירושלים.
 וכשם שהעשיר והשפע המהנים אין בהם
 כדי לחזק ידו עם, כן לא יחוקם הרעב: "בני
 אדם ששולקין תבן ושותים מימיו יכולים לעמוד
 בתולדותיו של אספנינו?"

ולא כן החרדה, החרדה היא על ה' ש, כאשר
 חרדים אב וחרץ על לידים. והמציאות אשר בגולה,
 אשר בכל הגלויות, היא מציאות של אימים,
 אין צורך לאמר זו מציאות העם היהודי בבית
 המוצצות היום. ומציאות יהודי אפריקה ודרום
 אמריקה, אך בתוך-תוכם של דברים, מבצע לקליפה
 צבה של חופש וזה, אף מציאותה של גלות
 עדי"ב היא מציאות של אימה, דוקא בגלל אותו
 שחזון עצום, דוקא בגלל אותו שפע רב, אישם
 עמוק מתחת לרגליהם, מתחת לכסותיהם ולעוצמתם
 — אימת החולץ.

ולא כן החרדה אשר לנו כאן, על ספת ארץ
 צרה זו, בצואר בקבוק זה, ברצועה זו של מדינת
 ישראל שהיא לנפש האומה כרצועת תפילין לרוע,
 שהוא לגוף האומה כרצועת תפילין לנפש, אך
 ועמוק זהו יש, השקול כנגד כל כישל אחר
 שלעם יהודי הברול בעולם, ועל כן כשל כפליים
 רבת החרדה לו. חרדה ולא אימה, גם אם לא
 בית שלישי הוא לנו, כאשר מיליוני מיליונים
 שחיים, כי אם פרוודור לבית שלישי
 לבד, כפרודור ירושלים.

לבקיה חורבן ששי

מאת ד"ר ישראל אלדד

אפשרות זו הניתנת לנו ועושים נסים, עושים
 נפלאות שהם מחוץ לדרך הטבע,
 מחוץ לדרך ההיסטוריה, כאשר
 עשינו בדרךנו. אך הם גם מתקצת מחוץ
 לטבע שלנו.

חוץ מדרך הטבע הוא זכרון זה אשר
 לנו, זכרון היסטורי שאין לשום אומה
 ולשון בעולם. אי אומה אשר תזכור בחיובות
 שכזאת מארצות אשר ארעו לה לפני שלשת
 אלפים שנה, אי אומה אשר תדע לבכות ככה על
 אסון לאומי אשר ארע לה לפני אלפים שנה.
 וחזן מדרך הטבע הוא שכחון זה אשר
 לנו, כשרון זה לשכוח את אשר ארעו לנו
 את מל.

כל היהודים מזכירים בלי הרף "וכר ליציאת
 מצרים", ואף הריפורמים, שהרבו למחוק סידורי
 התפילה העתיק, את זאת לא מחקו.
 וכל היהודים משכיחים בלי הרף כל זמר
 לחורבן אירופה, ואף הציונים שהרבו להעלות
 כסידור התפילה את חוק הגלויות, מטהרים לשכוח.

וכל הישראלים מזכירים בלי הרף את הגבורה
 שבה עמדו נגד שבע מדינות ערב, והן מדינות
 בלי נאצר ובלי טילים ובלי קצינים מאומנים
 בארצות המזרח והמערב, הצפון והדרום.
 ורובם של הישראלים חיים מתוך שכוון
 מוחלט של מה שאמר נאצר אתמול ושל מה
 שהוא עושה היום. הם חיים ממש כמו שהם
 מתחיים על הים, בחוסר אחריות.

ישנם מצילים, העומדים על סף גב
 ומזהרים.
 ישנם שלטים המזהירים מפני סלעים ונחשולים
 וספרות ומערבולות.
 וכלל חורבן.

ממש כאשר היה וכאשר הוא בעם ישראל,
 ללא הועיל.
 כי ההנאה הרגעית הצפויה לך
 מעלימה ממך את הסכנה, משכרת אותך, משכחה
 מלבך לא את גורלך לבד, אשול, אולי אתה
 רשאי לטעון שאתה אדון לו, אך גם את גורל
 ילדיך אחרים.

כן אנו חיים פה כמו על החוף הזה. מתפשטים
 לא מבגדים לבד כי אם גם מאחריות לדורות
 הבאים. נכנסים למערבולות שאין בהן צורך,
 גבורים נחשלים שאין בהם הכרח וסערות
 פויתרות וצפיפות של מותרות, רעש מחרש
 זונים משמעו קול אוהרה, וקצף מסנוור עינים
 מראות שלטי סכנה. כל המדינה — חוף-הצפה
 אחד לנו. מלא חופש לפשע ועל פן גם לא
 חפים מפשע אנו.

ועל כן אנו לב נוכד-נאצר יהיה האשם אם
 חלילה ייארם גם פרודור זה לבית שלישי. שוב
 כחכמת נביאים וחז"ל, הוא יהיה רק מכשיר
 להכות בנו, שוב: מפני חטאינו.

האמנם יתכן חורבן חס וחלילה? חורבן
 שלישי?
 מבחינה פיסית חיצונית ודאי שיתכן, ודאי
 שנאצר גם אם ילכו עמו כל אויביו הערבים
 מטכנים, איננו לא מלכות בכל ולא מלכות רומא,
 ואף פעם לא עלה בידו מלכות מצרים להשתלט
 על הארץ, מכל מקום לא מאז וכבשה על ידי
 עם ישראל.

אך מדינת ישראל אינה שולטת בהרים כאשר
 שלטה בעבר וישנם זכרונות לא טובים על אלה.
 ששלט לאורך החוף בלבד, פלשתיים וצלבנים.
 וישנה כמות בידי נאצר אשר בצירוף איכות נשק
 חדש יכולה להחריב את מדינת ישראל. הרצועה
 האסטרטגית שלנו כרצועת המים הטריטורי-

אלים שלנו. צרה ופוקפת סלעים ומערבולות.
 ואולם —
 ישנם טילים נגד טילים, ישנם טילים המקדימים
 טילים, ולא נייארו שיקולים הומאניים.
 סאריים חד-צדדיים. דוקא השבוע,
 כאשר יפאן הזכירה באבל וועם" את יום
 הירושמה, טוב לדעת את האמת האמת
 והתקינה, שכל "אמת" אחרת צבועות היא: יפאן,
 שתפתו של היטלר מאו, לא השתמשה בצבצת
 אטום במל הארכור כדי להשמיר דשרות
 מיליון טינים, אך ורק מסיבה אחת: שפצה
 זו לא היתה ברשותה. ואילו היתה
 בידו מצצה אטומית בשנת 1939 היינו
 מצויים על ברזל, קדושה, שאין קדושה ממנה,
 להצילנו מלצחן, למרות היות בה מיליונים
 לידים ונשים, כטרם תצא ברזל להשמד את
 נשינו וילדינו.

יש טיל נגד טיל. יש כור נגד כור. ישנו כוח
 שיכול הוא להיות שקול כנגד כל כוח חיצוני;
 כי לא הכל, עדיין לא הכל, שקועים פה במיירצח
 של-נאט"ש"ה מבקר לשלטי המותר, מעבר
 לשלטון האחריות לגורל לידנו אשר לא חטאי.
 אבל כמאז ועד עתה:

החורבן צפוי מבית. שוב ריבות קמצי ומר
 קמצא, שוב על תרנגול והרנגולת ומצד לתם
 ובצינים, שוב על יתד עגלה ועל רכב בשבת.
 יש לנו אנשי מדע, גם משלנו, יהודים החתיך
 בכור אטומי מתכות נדירות ויסודות שונים
 ומשוניים, אך אין לנו חכמים ונביאים, אנשי רוח
 ולב אשר ידעו להקים כאן כור להתחן בו את
 היסודות השונים והנגודים שבעם, אשר ידעו אז
 גם בידעם, אשר ידעו להתחן בו את כל הסכנות,
 את הסיגים שקונן עליהם נביא חזון
 החורבן, ישעיהו כן אמר, כאשר פרק חזון שרלי.

ועיקם מרה המצילים שבמגדלי-התצפית: הבו
 לנו שוטרים לעצור בהמון הרץ לטבוע
 בקלות-דעת.
 ואם גם יש מוזיקאים מפני סכנת חורבן מה,
 אין משטר אשר יוציא מסקנות, לעצור בעד
 העם המרקז כמו בחטיסת בין סלעים
 ובמערבולות, עירום מבגדים, עירום ממצחה,
 עירום מאחריות.

מטלטים אלה שאנחנו מיטלטים מתענג
 לתענוג, ממריבת-הלב למריבת-סבל, ממפלגה
 למפלגה ומספית-מפלגה למפלגת-סיעה ומקאר
 ליציגה (בלי מקיי וחרות") לאופוזיציה (יחד
 מקיי וחרות), מטלטלים אלה צפויה לנו סכנת
 חורבן יותר מאשר מטליוו של נאצר.
 מאז ועד עתה.

פוי, אם יקרה חס וחלילה דבר מחריד זה —
 פוי, שלאחר-איתן שוב ישבו חכמי בית-המדרש
 ויסטרו שוב משה (והא אמת ולא
 אגדה בקמצא וברקמצא של מפא"י-ומפ"ם
 איזו יתד שנתקעה בין עסקן מקצועי ובין מקצוע
 עסקני, ועל תרנגול מה המשק הפרטי והתרנגולת
 של המשק הקיבוצי שהתנגשו ונטפרו.
 ואיזה חזן בברקולין יחבר לחן חדש
 ל"רמני חטאינו" וראבי מקליבלאנד וסינינאטי
 ימצא הוכחה חדשה לכך שאנחנו "קונפסיון" ולא
 "נאסיון" —

ופרוטיסור בארזי יספיד סברים סוציני
 לוגיים —
 ופילוסוף שהצליח בעוד ספרו להסתלק
 פירושלים ימצא עצמים פילולוגיים —
 ורבנים אולי יקבעו איוה צום חדש, הלש
 מחוקק, כמובן, מחשעה באב, כאשר הוא לא
 נקבע באורח חיים" ופספרו בגלגל ישראל" —
 ואין עוד חרדה לגורל ישראל, ורק אימה
 עוד, אימה ותרפס א של המסן הקיים של

פי תהום גויים, וללעג ולקלס כמו שכתוב באמת
 ולאמת.
 *
אנו מפני חטאינו. זו אמת מאז ועד עתה.
 אולם, אם אחרי שבועים שנות גלות לבד
 יכול היה נביא בישראל לאמר מפי ה': "כי לקחה
 מיד ה' כפלים בכל חטאותיה" ומה כבדים היו
 הפשעים הן שמענו מפי הנביא האם לא נגדק אם
 נעזר באוני שמים: אחרי שנות גלות ואחרי
 אישבוני השקולה כנגד כל צינווי הגלויות
 כולן, לא כפלים ולא שבעתיים כי אם אלפים
 פעמים יותר לקחה בכל חטאתנו, כי אין האלים
 אישבוני השקולה כנגד כל צינווי הגלויות
 השמדת מיליון ילדי ישראל, לא כנגד כל אותו רצ
 שאנו עושים אף וכונה וזנו, וצדיקות
 ראויים אנו מכל עם ולשון לקימה של-חרות
 זו כאן, כי אין דמיון — למרות הכל — לאותה
 מציאות אשר היינו נאמנים לאלהי השמים ולארץ
 האלהית הזאת.

אין דמיון, למרות הכל,
 ועל כן כפלי-כפלים נאמר "לא" לכל איש
 החורבן.
 ועל כן שבעת-שבעתיים נאמר "לא" לכל
 אפשרות של חזרה אל גלות.
 ואם לא מפני יופי המלאי של חזון-הגאולה,
 שמה מפני אימת הטביעה הסופית שם
 במערבולות הגויים.

על כן: לעלות להר ולא לרדת ממנו עוד.
 לגרור את החופים מפני איימי-פושטים מב'
 חרץ ועוד יותר מפני קלידעת מתפשטים מבפנים.
 מפני צוללות מבחזן וצוללים התרסקים, חזן
 קשוחים מבפנים.
 והחוף פרץ חוף-הצלה לאישים טובעים במי
 גויים.

והמדינה פולת פת היום פוד
 שכתב יקרה פכל יקה, להתחן מה
 הכל לעוצמה פינמית וחיצונית. לקראת הבאות
 עלינו, לקראת הימים הגדולים. ופינו אל החר,
 למען הבית אשר טרם נבנה, פי אנו בפרודור
 בלבד.
 מה יאמר ופינו פיה לכל יתה הארץ פה.